

rozhodnutí úřadu uznati za nezákonné a musil stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1909.

Živnostenské právo: * Živnostensko-policejní úprava (§ 54, odst. 2 ž. ř.) vztahující se na jednotlivý podnik živnostenský, musí se opírat o konkrétní skutečnosti odůvodňující úpravu právě tohoto podniku.

(Nález ze dne 30. ledna 1923 č. 1583.)¹⁾

Věc: Anna Š. v M. (adv. Dr. Ant. Trdlica z Prahy) proti ministerstvu obchodu (za zúčastněnou stranu — odborné společenstvo hostinských a výčepníků v M. adv. Dr. Ant. Klouda z Prahy) o zákazu ženské obsluhy v živnosti hostinské.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Výměrem z 20. ledna 1920 udělila osp v M. st-lce koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. — v M. v rozsahu ve výměru vytčeném, zároveň pak mimo jiné stanovila, že se st-lce z důvodů mravnostních a zdravotních podle § 54, odst. 2. živn. ř. zakazuje používání ženské obsluhy. Odvolání z tohoto předpisu podanému zsp v Praze nevyhověla rozhodnutím z 11. června 1920, jelikož zákaz užívání ženské obsluhy jest odůvodněn zřetelem na veřejné zájmy.

Toto rozhodnutí potvrdilo ze stejných důvodů ministerstvo obchodu v pořadu instancí nař. rozhodnutím.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí vznesené uvážil nss:

Živnostenský řád stanoví v § 54, odst. 2., že živnosti tam uvedené, mezi nimi také živnosti hostinské a výčepnické, podrobeny jsou živnostensko-policejní úpravě, která se může vztahovati k jednotlivým druhům živností i k jednotlivým živnostenským podnikům.

Zákon dává tu úřadu živnostenskému právo, které jest jednak již tím, že jde o předpis živnostenského řádu, jednak tím, že zákon výslovně mluví o úpravě živnostensko-policejní, vymezeno co do věcného obsahu v tom směru, že úprava státi se může jen z důvodu veřejného zájmu určité povahy, t. j. zájmu, jež lze zahrnouti pod zřetele policie živnostenské. Tento předpoklad, veřejný zájem rázu živnostensko-policejního, platí stejně, ať jde o úpravu vztahující se na celou kategorii živností nebo postihující jen jednotlivý podnik živnostenský. Po stránce formální však má akt úřední, na základě předpisu § 54, odst. 2. vydaný, povahu podstatně odlišnou, vztahuje-li se úprava na celou kategorii živností neb omezuje-li se na jednotlivou určitou živnost. Úprava celé kategorie živností jest opatřením generálním, jež má povahu abstraktní normy, závazné nejen pro všechny živnosti toho kterého druhu již existující, nýbrž i na živnostenské podniky stejného druhu, které teprve za platnosti úpravy vzniknou. Úprava postihující jen jednotlivý podnik živnostenský je naproti tomu individuální akt správní, jímž se jednotlivému živnostníku ukládá zvláštní povinnost neb obmezení, jemuž jiní živnost-

¹⁾ Viz Boh. 1907 adm.

níci téhož oboru podrobeni nejsou. Z této individuální povahy aktu upravujícího jednotlivou živnost vyplývá jako nezbytný důsledek požadavek, aby akt takový ukládající jednotlivci zvláštní břemeno, opíral se o konkrétní skutečnosti, jež by odůvodnily závěr, že zřetele živnostensko-policejní vyžadují toho, aby právě tomu kterému jednotlivému živnostníku uložen byl závazek ostatní nepostihující a ovšem také, že postiženému přiznati jest i právo, aby ony konkrétní skutečnosti byly zjištěny způsobem vyhovujícím všeobecným zásadám řízení správního, zejména tedy za jeho účasti a aby mu byly také oznámeny tak, aby se mohl eventuálně proti takovému individuálnímu omezení své volnosti při provozování živnosti účinně hájiti.

V daném případě úřady živnostenské tento postup nezachovaly. Nějaké konkrétní skutečnosti, jež by zákaz ženské obsluhy v živnosti st-lčinně ospravedlňovaly, v řízení správním zjištěny a ovšem ani straně oznámeny ani v rozhodnutích úřadů označeny nebyly. Nemá tedy opatření, proti němuž se st-lka stížností brání, opory ve spisech a byly postupem úřadů porušeny zásady správního řízení, tak, že straně byla účinná obrana jejich práv stížena.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 1910.

Pozemková reforma: Z ustanovení § 2 zákona zábor. nelze dovozovati, že soubor nemovitostí náležející spoluvlastníkům nepodléhá záboru, když z celkové výměry nepřipadá na každého ze spoluvlastníků více než 150 ha zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec.

(Nález ze dne 30. ledna 1923 č. 1629.)

Prejudikatura: Boh. 1011 adm.

Věc: Frant. A. a Štěpán A. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze stran záboru nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Spornou jest jediné otázka, zda při pozemkovém majetku, náležejícím dvěma nebo několika spoluvlastníkům, rozhodnou jest pro zábor tohoto majetku dle § 2 zábor. zák. jeho celková výměra vůbec, nebo celková výměra jeho zemědělské půdy, či zda směrodatnou jest ona výměra, jaká by ze společného majetku připadla na jednotlivé spoluvlastníky, kdyby majetek ten byl mezi ně reálně rozdělen na části, jichž rozloha byla by úměrna ideálním podílům, jakými jednotliví spoluvlastníci účastni jsou na právu vlastnickém ke společnému majetku.

Stížnost zastává názor uvedený na místě druhém a domnívá se, že by o záboru společného majetku pozemkového bylo lze jen tehdy mluvíti, kdyby na jednotlivé spoluvlastníky připadala výměra větší, než jaká uvedena jest v § 2 zák. zábor.

Nss již nálezem Boh. 1011 adm. vyslovil, že odpověď na spornou otázku způsobem veškeru pochybnost vylučujícím podává sám § 2 zák. zábor. Dle tohoto ustanovení rozuměti jest velkým majetkem pozemko-